

Plukovník v.v. Ing. Václav Petras**– veterán druhé světové války***** 3. července 1927**

Narodil se 3. července 1927 v Kvasilově na Volyni. Obtížná ekonomická situace, která donutila mnoho Čechů a mezi nimi i rodinu Václava Petrasy opustit svou vlast, je přivedla až na Volyni. Českou školu začal navštěvovat v obci Zdobychov. Pocit sounáležitosti s bývalou vlastí se u Volyňských Čechů vystupňoval na konci 30. let, v době ohrožení Československa fašistickým Německem. Po vypuknutí druhé světové války se začaly na Volyni stále častěji objevovat běženci ze zemí obsazených německou armádou, hlavně z Polska a bývalého Československa, kteří informovali své krajany o tom, co se děje doma. To formovalo postoje celé rodiny Václava Petrasy.

O několik let později, v roce 1944, kdy Sovětská armáda osvobozovala území Volyně, sedmnáctiletý Václav Petras se rozhodl se svou sestrou Helenou vstoupit dobrovolně do československé vojenské jednotky, která se formovala v Rovně. Tím rozhodujícím okamžikem bylo, když při kopání obranných zákopů pro postupující Sovětskou armádu zahynul jeho otec při německém náletu. Pak následovaly Černovice, kde byl přidělen ke spojařům, kde prodělal základní výcvik u radiostanic, telefonních přístrojů, zvládl morseovou abecedu, ale nejtěžší, jak říká, bylo „tahání bubnu na zádech“.

V červenci 1944 skončilo období příprav a jednotka byla přesunuta do Polska do prostoru Krosna. Účastnil se osvobozování své vlasti, Československa. Na tuto dobu si i dnes jasně vzpomíná: „Úkoly se měnily podle dané situace, od tažení nekonečných kilometrů telefonních drátů v době útočení a postupu po udržování spojení pomocí Morseova klíče v době relativního klidu. Nežádálo bylo nutné hlídat i bojovou techniku k smrti unavených kamarádů, kteří po celý den urputně útočili a nyní si potřebovali oddechnout. Tak to šlo každý den v zimě, v mrazu, dešti až konečně přišel ten vytoužený den – konec války. Nadšení osvobozeného obyvatelstva a nesmírná radost z toho, že to člověk přežil, to jsou ty nejkrásnější okamžiky na konec války roku 1945.“

Po válce nejprve Václav Petras přemýšlel nad tím, že by zůstal v armádě, rozhodl se však pro řemeslo, kterému se začal učit ještě před válkou, a to pivovarnictví. Vystudoval pivovarnickou průmyslovku a později Vysokou školu chemicko-technologickou v Praze a zůstal věrný pivovarnictví po celý život. Pracoval v různých pivovarech například v Kadani, v Opavě, v Ostravě i v Nošovicích. Stal se nakonec krajským ředitelem všech pivovarů na severní Moravě. V roce 1989 odešel do důchodu. Dnes aktivně pracuje v Československé obci legionářské. Je nositel celé řady vyznamenání, např. Řádu Velké vlastenecké války, Za hrdinství, Za chrabrost před nepřitelem a další.

Při příležitosti 62. výročí prvního bojového vystoupení našich vojáků u Sokolova a následně bojů našich dělostřelců 15. ledna 1945 u polského městečka Jaslo jsem se s plukovníkem Petrasem sešel v únoru roku 2005 v Praze. Hovořili jsme o válce i o dnešní armádě, ale také hrdosti na svou zemi.

„Pojmy jako vlastenectví, hrdost na svou zemi,“ řekl plukovník Petras, „by se měly vštěpovat již dětem, a to nejen ve škole, i když ne ke každému se tato země zachovala dobře. Ale byli jsme jednou z nejvyspělejších zemí na světě a věřím tomu, že jednou jí opět budeme. Naším profesionálním vojákům sloužícím v zahraničních misích bych chtěl vzkázat, aby se zbytečně v tisku nechválili, že tam šli pro peníze.

Co považuji za největší štěstí ve svém životě? Možná, že to největší štěstí mě teprve čeká, a proto o tom nebudu zatím hovořit.“

Text a foto plk. v zál. Petr Majer

Plk. Petras na snímku uprostřed